

A HELYI EGYHÁZ

Írta: Csia Lajos

A Szentírás megkülönbözteti a *qáhál*-t az *ekklésziá*-tól. *Qáhál* magyarul gyülekezetet jelent, az *ekklészia* kihívottat. A zsidó népközséget *qáhál*-nak nevezi a Biblia melynek görög fordítása *sünagógé*; az Újtestamentumban nép neve: *ekklészia*. A zsidó *qáhál* a választott nép szétszórt tagjainak összegyűjtéséből áll elő; a keresztyén *ekklészia* ellenben a nemzetek közül kihívott választottak találkozásából, ezért a nevük *ekklészia* /kihívottak/.

Előbbi a szétesők összefoglalása utóbbi az együttlévők szétválasztása útján keletkezik. Isten az Ótestamentumi törvénnyel az újonnan nem született emberek egy kiválasztott részét, a zsidó népet összefogta, hogy a kijelentés népévé tegye, nekik adta a templomát és istentiszteletét, hogy a templomi istentisztelet köré egy egységbe gyűljön a nép, s így „gyülekezetet” képezzen. Az Újtestamentum evangéliumával, a kereszti örömhírével Isten az összes nemzetek közül hívta azokat, akik hitre alkalmasak, azaz a szívek nemesítésére, az Istennel való közösség élésére jó talajt képeznek, s ezek közül minden egyest templomává tesz. Ez a minden egyes tagjában templomot alkotó újtestamentumi egyház azonban mégis egy templomot alkot, melyben a tagok élő kövekké lesznek. Az ószövetségi templom holt kövekből épült, még ha az embereket nézzük is, kik benne összegyülekeztek; az újszövetségi templom élő kövekből épült; semmiféle holt kövekből épült templom ezt az élő templomot helyettesíteni nem tudja; tehát a holt egyháztagokból alkotott holt egyház sem; de a templomnak nevezett közületek sem! Mikor az Ótestamentum Újtestamentummá változott, a holt kövek templomát élő kövekből épített élő templom váltotta fel. Ezt jól meg kellene jegyezniük azoknak, kik a kőtemplomokat ma is azzal a szentséggel és dicsőséggel akarják körül venni, amennyi az Ószövetség templomának járt azért, mert akkor élő templomról még senki sem tudott. Ma a hívők közösségébe kell azzal az alázatosággal és tisztelettel belépnünk, amely valamikor a kőtemplomot illette meg. Sajnos a legtöbb ember ma is az ótestamentumi törvény látásával lát; rómaiak és protestánsok a törvény szellemében élnek; az élő köveket, a hívőket pedig nem sokba veszik, legtöbbször az adó vagy a szavazás szempontjából értékelik. Mikor a helyi egyházzal beszélünk, sem a kőtemplomok köré csoportosuló holt egyházakra, sem a holt egyháztagokra nem gondolhatunk; egyedül az élő egyház élő tagjaira.

Az "egyház", görögül *ekklészia* szó a görög újszövetségi írásokban kétféle értelemben fordul elő: jelenti 1). Jézus egyetlen és teljes egyházát, mely minden idő és minden hely kiválasztottjait összefoglalja. 2). annak egy helyen és ugyanabban az időben élő tagjait. A 2-es számmal jelölt fogalom felel meg a helyi egyháznak, mely ma tanulmányunk tárgyát képezi. Mielőtt ezt a helyi egyházat

külön, tanulmány tárgyává tennénk, kíséreljük meg annak meghatározását, hogy az a helyi egyház mennyiben azonos és mennyiben eltérő a Jézus egyetemes egyházától. A hasonlóság és különbözőség megállapítása közelebb fog vinni a helyi egyház fogalmának tüzetes megértéséhez.

Mikor Jézus arról beszélt, hogy egyházát kősziklára építi fel, világos, hogy egy egyházzal szökött és azt a magáénak nevezvén, kinyilatkoztatta, hogy abban minden uralom az övé és azé, akinek Ő adja /Máté. 16: 18/. De amikor Jézus az egyházi fejelemről szólva említi, hogy a makacs, bűnét jóvá nem tevő vétkezőt a sértett jelentse az *ekklésziá*-nak, világos, hogy nem szökött az egész egyházzal, hanem annak csak egy helyen hozzáférhető tagjairól, tehát az Ő egyházának egy részéről; ám ezt a részt is egyháznak nevezi. Jézus a kétféle egyházfogalom közt különbséget nem tesz; ebből azonban nem az következik, hogy a kettő teljesen azonos, hanem azonos úgy, mint ahogy azonos a víz a vízzel: víznek mondjuk a teremtés összes hasonló képletű anyagát és víznek annak bárhol előforduló részmennyiségét is. Legfeljebb hozzátesszük: egy pohár víz, egy kancsó víz. csakugyan az egyház szó is gyakran fordul elő ilyen meghatározással: jeruzsálemi egyház /Ap.csel. 8: 1, 11: 22/, antiókhiai egyház /Róm. 16: 1/, s amikor ilyen meghatározás hiányzik, érezzük, hogy csak helyi egyházzal lehet szó. /Máté 18: 17; Ap.csel 2: 47, 12: 1-5, 18: 22; I.Kor. 11: 18, 15: 19 stb./. Mikor Pál az efézusi vagy Kolossé levélben az *ekklésziá* szót használja /Ef. 1: 22, 3: 10-21, 5: 31-32; Kol. 1: 18, 24/, egyetlen egyházzal beszél, mely azonban térhez és időhöz kötve nincs, amely Jézus oldalán úgy áll, mint völegény mellett a menyasszony.

De Kol. 4: 15-ben a Nimfás házában lévő egyházzal hallunk, a 16.igerészből pedig a laodiceiai egyházzal. Tehát egy családi házában rendszeresen összegyűlő hívek is a Biblia szerint külön helyi egyházat képeznek. Ugyancsak Pál az egyetlen egyház mellett szól „az összes egyházzal” /I.Kor. 7: 17/, a Krisztus összes egyházzal /Róm. 16: 16/, a szentek összes egyházzal /I.Kor 14: 33/, Galácia és Ázsia egyházzal /I.Kor. 16: 1, 19/, Macedónia egyházzal /II.Kor 8: 1/, a Júdeában lévő egyházzal /I.Thess. 2: 14/. A Jelenések könyvében egy titokzatos fogalom áll előttünk: a „hét egyház” /1: 20/, mely alatt többet kell értenünk, mint az ázsiai hét egyház /1: 4/ alatt; a hét egyház éppen úgy az egy egyházat, de annak sokrétűségét jelzi, mint a „hét szellem” kifejezés az Isten egy, mégis sokféleképpen megjelenő és működő Szellemét. Mondhatjuk: „Isten teremtette a vizet” és ez alatt minden idő és minden hely összes vizeit kell értenünk; de mondhatjuk, ha egy nagy tóhoz érkezünk: „egy nagy vizet találtunk!” s ez alatt csak egy tóban lévő vizet értjük, illetőleg a tavat magát. A Krisztusban hívő emberek közül mindenkiben a teljes Krisztus lakik, s ezért a Krisztus temploma. Akárhonnan találkozunk Krisztushordozó emberekkel, mondhatjuk: láttam a Krisztus

egyházát; nem az egész egyházat látta az ember, mégis a Krisztus egyházát látta. De a római, a református, görögkeleti egyház, illetőleg egy római protestáns vagy keleti templom láttára nem mondhatom: láttam a Krisztus egyházát. A református egyház valamelyik városában lévő gyülekezetét tehát nem lehet Krisztus egyházának nevezni, sem a baptista, metodista egyház valamelyik városában lévő tagjait, mert ezek nem azzal a célzattal alakultak, hogy az illető városban Krisztust képviseljék, Krisztust hordozzák magukban, hanem azzal a célzattal, hogy valamilyen földi, emberi hagyományt fenntartsanak, ezt a hagyományt képviseljék. Mégis Krisztus egyháza mindenütt ott van, ahol Krisztus lakik emberekben, ezek az emberek egyenként Krisztus templomai. Semmiféle földi, emberektől csinált szervezete nem mondhatja, hogy az Krisztus egyháza volna, mert Krisztus egyháza égi szervezet, mely földön, e világban idegenben, zarándok-úton van, s igazi hazáját keresi odafenn. Semmiféle földi berendezkedésre nem mondhatjuk, hogy Krisztus egyházának része, mert az elmulandó legfeljebb ruhája lehet a Krisztus testének a földön; ruha, melyet egy ideig hord Krisztus teste, s azután levét és mással cseréli fel. Nem a ruháról gondoskodunk, hanem a ruhával is a testről.

Egyetemes egyház név alatt e világban a földi egyházszervezetek összességét értik, tehát – talán úgy mondhatnánk – a Krisztus egyházának egész gardrób-ját, egész ruházatát. Én most „egyetemes egyház” alatt Krisztus igazi egyházát abban az értelemben értem, amelyben minden idők és az összes helyek minden választottját felöleli. Ez az egyetemes egyház áll szemben a helyi egyházzal, vele sok közös, de több eltérő vonást is viselve. Az egyetemes és helyi egyház között közös a Fő, Krisztus; közös a hit, az egyházat betöltő Szellem és közös az isteni eredet, az Atyától való származás, közös a hit és reménység; közös az ige, melyből az egyház táplálkozik. /v.ö Ef. 4: 4 skk/. Ha ezekhez a közös tartozékokhoz a helyi egyház még bizonyos földi, emberi feltételeket rak hozzá, azzal megsemmisíti Krisztusi jellegét és megszűnik Krisztus egyetemes egyházának tagja lenni a maga egészében; elhomályosítja Krisztushoz való tartozását még az egyetemes egyházzal közös vonásaiban is. Az emberi hozzátétel /dogma, hitvallás/ megzavarja a többi helyi egyházzal való egységét, az ige kizárólagos uralmát; a Szent Szellemet megszorítja, mert megakasztja szabad vezetését, Krisztus mellé, sokszor Eléje más, földi parancsolatokat helyez s az isteni eredet is szenved az emberi megkötéstől. A helyi egyháznak mindent el kell követnie, hogy a lehető legteljesebben vegye fel az egyetemesség vonásait, a s lehető legkevesebb szál fűzze ehhez a földi világhoz. Tanulhat dogmákból, tanulhat hitvallásokból, azokat kegyelettel őrizheti, mint nagy bizonyágtételeket, de a Biblia mellett más kötelező erejű normát nem állíthat maga fölé. A helyi egyház csak ennek a szabadságnak a fenntartásával töltheti be hivatását; ha ezt az égi hivatást

megtagadja, elhagyja, összekeveri; ha e világi hivatást vállal, akkor a világ saját alkotásai közé fogja sorozni és ezzel a helyi egyház elveszti sózó és világitó hatását a földön. A világnak éreznie kell, hogy az egyház idegen test benne; nem betegítő, ellenséges, kártevő anyag, hanem gyógyító, üdítő, örvendeztető orvosság. A helyi egyházat az idő e világhoz igyekszik csatolni; ez a helyi odatartozás a földi viszonyok és intézmények közé igyekszik sorozni; ennek a csábításnak azonban az egyháznak ellent kell állnia és teljes függetlenségét megőriznie, ami hitére, reménységére tartozik; ami az istenség három személyével való kapcsolatát befolyásolja. A helyi egyháznak őriznie kell túlvilági és másvilági jellegét. Ez a jelleg zsidónak lehet botránkozás és görögöknek ostobaság; de az egyháznak éppen túlvilági és másvilági jellege jelenti az élet útját. Mindamellet igyekeznie kell megértenie a körülötte lévő világi embereket, s mindenkinek mindenné lennie, hogy őket megnyerhesse - úgy azonban, hogy soha sózó hatását el ne veszítse, azaz túlvilági-másvilági rendeltetését élje és mindenkinek mutassa, aki bizonyágtételére figyel. A Bibliában sehol nem olvassuk, hogy az apostoli kor keresztyénei között különböző hitágazatok és felekezetek lettek volna; ellenben olvassuk ennek az ellentétét, hogy minden helyen csak Krisztus gyülekezetei voltak, a olvassuk, hogy Korinthusban, hol ily felekezetieskedés csirájában megindult és egyes személyeket a többiek fölé emeltek, Pál a legélesebben tiltakozott a fejlődés ily iránya ellen, s a galatákat, kiket a zsidó felekezetieskedők pártállás foglalásra csábítottak, a Krisztus kegyelméből való kieséssel fenyegette meg az apostol. Tehát a helyi gyülekezetek nem különböző irányzatokat vagy felekezeteket képviseltek, hanem minden helyi gyülekezet az egyetemesség bélyegét hordozta magán. Mindenki a „keresztyén” *noment /nevet/* viselte és ehhez semmiféle *cognomen /melléknév, megkülönböztető név/* nem járult.

Az egyetemen, vagyis az egész egyháznak tökéletes, Istentől alkotott */szervezete/* van, melyet Isten úgy valósít meg, hogy a többiek közül egyeseket szolgálatra kiválaszt, azokat megfelelő tehetségekkel, szellemi ajándékokkal vagy kegyelem-ajándékokkal felruház és azután szolgálatra, azaz az ajándék-talentum forgatására kiküldi őket. Ezek a kegyelem-ajándékok */charismák/* nem azonosak a természetes tehetségekkel, de azokat is felhasználják és megszentelik; természetes ajándékot az egyházban azonban csak kegyelem-ajándékkal lehet fogatni például a legfőbb kegyelem-ajándékkal, a szeretettel. Természetes, hogy ezek a kegyelem-ajándékok a helyi egyházban is elsőrendű szereppel bírnak, azonban a helyi egyház ideiglenes, helyhez kötött jellegénél fogva tiszta érvényesüléshez nem juthatnak. Mivel a tagok Istennel együtt dolgoznak, s mivel a tagok befejezetlensége miatt */tökéletlenségéért/* életükben még emberi és evilági hatások is érvényesülnek, azért a kegyelmi ajándékok használata összekeveredik emberi,

evilági értelem, buzgalom alkalmazásával s keveredés következtében a helyi egyház munkája szennyeződik. Amiképpen az egyes tagok az élő kövek fokról fokra szentelődnek meg, lassanként tisztulnak meg: úgy a helyi gyülekezetek is, melyet alkotnak, csak fokozatosan tisztulnak ki, vagyis a kegyelem ajándékai lassanként szorítják ki az emberi erőfeszítéseket és törekvéseket a helyi egyházak életéből. A beszennyeződöttség és keverttség tehát természetes a helyi egyházak életének kezdetén; de nem természetes, hanem tisztátalan szellemi hatásra vall, ha a szennyeződöttség megmarad, sőt ha az növekszik. Amely egyháznak nevezett földi testületben a természetes tehetségek és akarások uralma növekszik, ott az a helyi egyház le fog válni az egyetemes szellemi egyház élő törzséről és meghal, minthogy erre vonatkozó fenyegetések a Jelenések könyve egyházi üzeneteiben /2-3. fejezet/ gyakran olvassuk. A efézusi egyházat a "szeretet" elfogadása miatt fenyegette végveszély. Az egyházak "angyalai" földi emberek /angyal küldöttet jelent/, és pedig a *charisma*-hordozók; az Úr ezeknek üzen, mert ezek tudnak segíteni az egyház sok baján és ezek felelősek elsősorban az egyház állapotáért.

A helyi egyházakban tehát bent működnek az egyetemes egyház mennyei szervezetéhez tartozó *charisma*-tulajdonosok. Ezek nemcsak ajándékaikat, hanem irányításukat is Istentől kapják, s hűtlenné válnak, egy idő múlva ajándékaikat is veszítik, ha a mennyei irányítás helyett földi, emberi irányítás alá vetik magukat. Rajtuk keresztül uralkodik Jézus az egyházon, amit a Jelenések könyve úgy fejez ki, hogy Jézus kezében tartja a charismatikusokat jelképező "csillagokat." a /Jel. 1: 16, 20; 3: 1/.

Mivel azonban a helyi egyházak tagjai maguk is tevékenységben élnek, együtt dolgoznak az Úrral, kinek engedelmességgel tartoznak, azért természetesen a helyi egyháznak az egyetemes egyháztól eltérőleg; emberi, földi, elmúló szervezete is van, melyet a Jézus szolgálatában munkálkodó s e világban élő egyháztagok alkotnak. Minden esetre ez az elmúló földi szervezet viszi be a szennyeződést a helyi egyházak életébe, nem nélkülözhető; mert csak ez biztosítja a tagok részvételét az egyház építésében, amely részvételnél Isten az önkéntességre igen nagy súlyt helyez. Ennek az emberi szervezetnek a nyomai világosan felismerhetők az Újtestamentumban is, főleg a Cselekedetek könyvében és a levelekben, hol rendszerint más neveken is találjuk említve őket, mint a szellemi ajándékok hordozóit. A szellemi ajándékok értékesítőire ezt mondja az Efézus 1. 4: 11.: „*Ő egyeseket apostolokul, egyeseket prófétákul, egyeseket evangélistákul, egyeseket pedig pásztorokul és tanítókul adott,*” ami azt jelenti, hogy apostoli, prófétai, evangélista, pásztor-tanítói munkát csak szellemi ajándékkal és megbízással lehet végezni; aki anélkül végzi, arról hamarosan kitűnik, hogy csaló, munkája értéktelen s a munkát megunja és abbahagyja; vagy ha tovább végezheti lelepleződés

nélkül, akkor az egyház beteg, amelyben dolgozik, s az egész egyházat fenyegeti az a veszély, hogy mécslábja, azaz külső szervezete kimozdítottatik helyéből. Az emberektől alkotott /megbízott, választott/ egyházszerkezethez tartozó munkások neve: presbiter vagy felügyelő /*episkopos*, püspök/, diakónus. A tanítók nem külön tanítói megbízás alapján végezték hivatásukat, hanem ha vénekül megválasztottak, presbiteri hivatalukból kifolyólag. Az evangélistákat elküldhette az egyház, de csak a felismert ajándék alapján. Mikor a kiküldésnél a szellemi ajándékot már nem nézték, akkor az úgynevezett egyház már régen elveszítette kapcsolatát Krisztussal s az égi uralkodó helyett embereknek engedelmeskedett. Az apostoli hivatal sem emberektől származik, hanem tisztán isteni küldés alapján áll fenn; akit nem Isten küldött, ezt hamar leleplezték, hogy hamis apostol /I.Kor 11: 13/, t.i. addig, amíg az egyház Isten vezetését az emberek vezetésével fel nem cserélte. Ez a kicserélődés akkor történt, amikor a papság intézménye, mint az egyházban külön osztály, kifejlődött /klérus/ és az uralkodás megkönnyítése és megerősödése végett erős tagoltságban kifejlődött. Ekkor a helyi egyház elnyomás, emberuralom alá került, és egész e világ birodalmainak rendszerébe illeszkedett be, úgyhogy az egyház vetélkedő társa lett a világi birodalomnak. Ez a nikolaita méreg, mely csírájában már ez Újszövetség lapjain megjelenik /Luk. 22: 25-27, I.Kor. 4: 8, III.Ján. 9: 11, Jel. 2: 13 kk/. s mely a szellemi paráznság bűnét hívja ki, mely az emberek felmagasztalásában s irántuk való egészségtelen rajongásban, a vezetők túlzott tiszteletében áll. Sokakat csábít a keresztyén egyházba az uralkodás lehetősége, s bír arra rá, hogy a keresztyén életet utánozza, hogy ezáltal tekintélyre jusson. Az ilyen betolakodók fertőzik a helyi egyházakat. Ezek ellen nincs más orvosság, mint a Krisztushoz való ragaszkodás, a láthatatlan szellemi vezetésre való figyelés, a megőrzésért való buzgó imádkozás. Annál inkább kell a nem Istentől rendelt vezetők, papok, tanítók ellen védekezni, mert ezek sokakat félrevezetnek, s ahol uralomra jutnak, onnan Isten érzékeny Szelleme visszahúzódik; ezek képezik az igazi ébredés legfőbb akadályait. De ahol egészséges, Isten után szomjazó keresztyének élnek, kik a hamisságtól elfordulnak, ott az ilyen kép-mutatók nem sokáig maradnak meg /I.Ján. 2: 18-19/. Ezért fontos /Mát. 18: 15/ parancsát is megfogadni s a helyi egyházban megbánás és helyrehozás nélkül semmi bűnt sem hagyni, mert a meghagyott mérges gyökér sokakat megfertőz /Héb.=Zsid. 12: 15/.

A helyi egyháznak az Isten országa kifejlődésében s az egyes keresztyén életben igen nagy jelentősége van, mert ez nyújtja a közösséget, melyben az egyes keresztyén ember elkészül, hogy Krisztus készülő templomában helyét elfoglalja, s mert itt nőnek össze ezek a készülő kövek örök kapcsokkal egy épületté, egyházzá. Ha valahol a helyi egyházat nem tisztogatják, Isten előtt rendbe nem hozzák:

ha valahol a külső egyetértés látszatának megvalósításáért a szennyező elemeket a helyi egyházban meghagyják, álszeretettel elleplezik, ott a helyi egyház Istentől elszakad és tagjai rámennek a közösség elpusztulására. Ahol a helyi egyház bűnközösséget jelent, ott Sátán vonult be Krisztus helyén, hogy uralkodjék.

Azért tehát ahol gyarlósággal, gyermekbűnökkel, gyengeséggel, vagy gyakorlatlansággal találkozunk, ott legyünk a helyi egyházakban nagy türelemmel, mert a gyarlóság a helyi egyházakhoz hozzánőtt, de ahol szándékos ellenállást találunk az igazsággal szemben, ahol emberek Krisztus helyét foglalják el az uralkodásban, ott legyünk éberek, mert nemcsak munkánk ég meg, hanem magunk is elveszünk a lángokban! Isten ítéletének tüze nem a szellemi egyetemes egyházat látogatja, hanem a helyi egyházat.

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”